

LBRIS

We know
books

Diane Cook

O LUME APROAPE
PERFECTĂ

LBRIS

We know
books

Partea I

BALADA LUI BEATRICE

BEBELUȘUL IEȘI, cu corpul vânăt, din pântecul lui Bea, care tăie cordonul ombilical ce le unea și îl desfășură de pe gâtul slăbuț al fetei, deși știa că e în zadar. Își luă fiica în brațe, o lipi de pieptul său moale și suflă aer de câteva ori în gura ei lipicioasă.

În jurul său, cântecul specific al greierilor se înteti. Pe Bea o strângea pielea din cauza căldurii. Îi curgea transpirație pe spate și pe față. Soarele atinsese punctul maxim și, mult mai repede decât ar fi trebuit, avea să coboare din nou. De acolo de unde stătea în genunchi, Bea vedea Valea lor, ierburile ei secrete și salvia. În depărtare, se aflau dinții de stâncă pustii și, mai aproape, movile de noroi care arătau ca niște tumuli marcând un drum anume. Caldera se vedea clar profilată și albă la orizont.

Bea săpă în pământul tare cu un băț, apoi cu o piatră, apoi scobi și netezi cu mâinile. Puse placenta în groapă. Apoi fetița. Groapa nu era îndeajuns de adâncă și burtica bebelușului ieșea din ea. Nisipur aspru se lipea de corpul mic și umed din urma nașterii, în timp ce muguri mici și aurii se rupeau de pe tulpini din cauza căldurii soarelui. Mai presără niște pământ fin peste fruntea nou-născutului, apoi scoase din geanta de piele de căprioară câteva frunze veștejite și le puse deasupra fetiței. Rupse câteva ramuri întortocheate din salviele dimprejur și le întinse pe burtica bombată a copilului și peste umerii ei absurd de mici. Bebelușul deveni o grămăjoară diformă de

plante verzi și sânge roșu ca rugina; iar pe sub pielea subțire ca hârtia venele formau o hartă violet.

În acel moment, animalele care o simțiseră se adunau. Pe cer, un stol de șorecari ca într-un ciclon cobora parcă pentru a verifica mersul lucrurilor, apoi se înălța pe un curent de aer cald. Femeia auzi mersul ușor al coioților. Își croiau drum prin salvia înflorită. O mamă cu trei pui slabi apărură în umbra zimțată a plantelor. Bea auzi scheunăture discrete în lătratul lor impasibil. Aveau să aștepte.

Începu să bată vântul și inspiră căldura prăfuită. Îi era dor de mirosul stătut al camerei de spital în care o născuse pe Agnes cu opt ani în urmă. Își aminti de felul în care halatul iritant se întinsese pe pieptul ei și se încurcase când încercase să se întoarcă într-o parte. De aerul rece ce îi sufla pe la șolduri, printre picioare, acolo unde doctorul și asistentele se holbau, băgau mâna și o scoteau pe Agnes din ea. Detestase acea senzație, de a fi atât de expusă, de folosită, asemenea unui animal. Dar aici, era numai nisip și aer fierbinte. Aici, trebuise să ajute să iasă corpul acela mic – „fusese însărcinată în cinci luni? Șase? Șapte?” – cu o mână, în timp ce cu cealaltă fusese nevoită să blocheze o coțofană care venea rapid spre ea. Își dorise să fie singură. Dar ce n-ar fi dat pentru o mână acoperită cu o mănușă chirurgicală care să o exploreze înăuntru, pentru aerul stătut și recirculat, mașinării zumzăitoare, așternuturi noi sub ea în locul prafului sălbăticiei. Pentru puțin confort steril.

Ce n-ar fi dat să o aibă alături pe mama sa. Bea șuieră spre coioți.

– Cărați-vă! zise ea, aruncând spre ei cu pământul și pietricelele pe care abia ce le dezgropase.

Dar animalele doar își dădură urechile pe spate, iar femela se lăsă pe labele posterioare și puii îi mușcară botul, iritând-o. Probabil se depărtase de restul haitei ca să facă rost de ceva în plus pentru puii ei, sau ca să îi lase să exerseze căutatul resturilor de animale, să experimenteze cum să supraviețuiască. Asta fac mamele.

Bea alungă o muscă de la ochii bebelușului, care la început păruse speriată că nu reușise să ajungă unde voia, dar care acum

LIBRIS | We know books

părea acuzatoare. Adevărul era că Bea nu își dorise bebelușul. Nu aici. Era greșit să o aducă pe lumea aceasta. Asta simțise în tot acest timp. Dar dacă fetița îi simțise groaza și murise pentru că nu fusese dorită?

Bea se înecă. „Așa e cel mai bine“, își spuse ea. Ochii fetiței s-au acoperit odată cu norii care se rostogoleau deasupra lor.

În timpul unei plimbări în noapte, pe vremea când avea lanternă și aceasta încă mai conținea baterii care să o facă să lumineze, a surprins doi ochi sclipind în razele ei. A bătut din palme ca să îi sperie, dar ei doar s-au coborât. Animalul era înalt, dar stătea aplecat, probabil șezând, iar Bea se temea că o vâna. Inima îi bătuse mai repede și așteptase frica rece pe care o mai simțise de câteva ori până atunci. Sentimentul lăuntric de a fi în pericol. Dar sentimentul nu a apărut nicicum. Bea s-a apropiat. Ochii au coborât din nou, rugători, ca ai unui câine ascultător. Dar nu era un câine. A trebuit să se apropie mai mult pentru a vedea că era o căprioară cu spatele încovoiat, urechile ciulite și realizând o mișcare resemnată a cozii. Apoi Bea a mai văzut un ochi în lumina lanternei, unul mic, care nu se uita la ea, dar care tremura, instabil. Căprioara s-a ridicat. Apoi și ochiul tremurător. Era un pui de căprioară care strălucea pe niște picioare șubrede, ca niște scobitori. Fără să știe, Bea fusese martoră la o naștere. Tăcută, în întuneric. Se apropiase pe furiș de mamă ca un prădător. Iar mama nu putuse să facă nimic în acel moment decât să-și plece capul, parcă cerând să fie cruțată.

Erau puține lucruri pe care Bea își permitea să le mai regrete în acele vremuri, în acele zile imprevizibile marcate doar de o supraviețuire atât de clară și de brutală. Dar își dorea ca în noaptea aceea să fi mers în altă direcție, să nu le fi găsit ochii cu lumina ei, pentru ca animalul să își nască puiul liniștit, să îl alinte și să îl lingă ca să-l curețe, să fi putut avea șanse de a-i oferi nou-născutului ei o primă noapte nepângărită înainte ca lupta pentru supraviețuire să înceapă. În schimb, căprioara se îndepărtase încet, extenuată, urmată de puiul ale cărui picioare se împleticeau, dezorientat; și

acela fusese începutul vieții lor împreună. De aceea, cu câteva zile în urmă, când Bea nu a mai simțit loviturile, sughițurile și mișcările de fluturaș din burtă și a realizat că bebelușul murise, a realizat că își dorea să fie singură la naștere. Era singurul moment pe care aveau să-l aibă împreună. Nu voia să împartă asta cu nimeni. Nu voia ca vreo persoană să privească versiunea ei complicată a suferinței.

Bea îi aruncă o privire mamei coiot.

– Tu înțelegi, nu-i așa?

Coiotul se plimba nerăbdător și își lingege dinții îngălbeniți.

De pe o culme joasă îndepărtată, ce cobora în coline până la ea, auzi un urlat lipsit de bucurie; probabil era vreun lup de strajă care, văzând păsările necrofage, semnaliza o pradă.

Trebuia să plece. Soarele cobora de pe cer. Și acum lupii știau. Își urmări umbra cum devenea lungă și subțire, o priveliște care întotdeauna o întrista, ca și cum era martoră la propria-i moarte prin inaniție. Se ridică în picioare, își întinse genunchii plini de nisip, își șterse urmele deșertului de pe piele și de pe tunică zdrențuită. Se simțea ca o proastă pentru că încercase să resusciteze ceva ce știa că e mort. Crezuse că Sălbăția alungase orice sentimentalism din ea. Nu avea să povestească nimănui acel moment. Nici măcar lui Glen, despre care credea că își dorea un copil al lui mai mult decât ar fi putut vreodată să recunoască. Nu avea să îi spună lui Agnes, deși credea că fata și-ar fi dorit să știe despre această soră care nu avea să trăiască niciodată, că ar fi vrut să înțeleagă secrete ale mamei sale. Nu, urma să se rezume la o poveste simplă. Bebelușul nu supraviețuise. La fel ca mulți alții. Așa că „mergem mai departe“.

Se întoarse fără să-i mai arunce vreo privire fetiței căreia voise să-i pună numele Madeline. Îi dădu rapid un picior mamei coiot, în coastele proeminente. Patrupedul scheună, se lăsă în jos, apoi mârâi, dar avea preocupări mai importante decât să-i pese de insulta unui om.

Bea auzi agitația și lătratul din spatele ei. Și, deși entuziasmul în creștere al patrupezilor semăna cu plânsetul unui nou-născut, știa că era doar sunetul foamei.

O rămășiță inconfundabilă de drum ducea spre tabără. Era greu să îți dai seama dacă era rezultatul impactului Comunității, al animalelor care își creau propriile drumuri sau un rest a tot ceea ce fusese acel pământ înainte să devină Statul Sălbăticiei. Poate că însăși Bea formase acea cărare. Vizita locul cât de des putea, de fie-care dată când migrau prin Vale. Acesta era motivul pentru care îl alesese pentru Madeline. Era ceva tainic în acea priveliște. Părea o vale ascunsă. Depresiunea cu pajiști înverzite și tufișuri cu ramuri întortocheate era ceva mai joasă decât pământul din jurul ei, așa că oferea o priveliște particulară a orizontului și a grămezii negricioase de munți de acolo. Tot terenul care se vedea forma un mozaic de culori diafane, șterse. Bea considera că era frumos, liniștit și intim. Un loc din care nu îți mai doreai să pleci. Din nou, Bea simți o ușoară consolare la gândul că Madeline rămăsese acolo, în loc să înfrunte un peisaj necunoscut împreună cu ea; era o mamă care se simțea incapabilă să se miște prin el cu grație.

Bea auzea vocile celorlalți din tabără. Străbăteau terenul plat și gol și aterizau la picioarele ei. Dar nu voia să se întoarcă la ei și la întrebările lor sau, poate chiar mai rău, la liniștea lor. Schimbă direcția și se cățăără pe bolovani spre peștera mică în care familiei ei îi plăcea să-și petreacă timpul. Locul lor secret. Își văzu soțul, pe Glen, și fiica, pe Agnes, deasupra cavității, stând în genunchi și așteptând-o.

Bea văzu cum sprâncenele lui Glen se încruntau în timp ce întorcea o frunză pentru a o analiza din toate unghiurile. Arăta spre ceva de pe spatele ei verde pentru ca Agnes să vadă, și îi cerea să observe un detaliu ce se evidenția pe suprafața ei uniformă. Se aplecără amândoi spre frunză, ca și cum aceasta le spunea un secret, fețele lor fiind pline de încântare.

Când Glen o văzu apropiindu-se, îi făcu semn să vină la ei. Agnes repetă gestul lui, dând generos și dezordonat din braț, zâmbind cu dințele ei de curând ciobit într-un bolovan. „De ce nu putea să fie un dinte de lapte?” se întrebase Bea, ținând capul fiicei sale în mâini,

BRIS | We know books

examinându-i rana de sub buza ei sângerândă. Agnes stătuse nemișcată și tăcută, cu o lacrimă curgându-i dintr-un ochi și lăsându-i o dâră pe nisipul de pe față. Acela fusese singurul semn prin care Bea a înțeles că accidentul o afectase. Asemenea unui animal, Agnes înlemnea atunci când îi era frică și fugea când era în pericol. Bea își imagina că pe măsură ce Agnes avea să crească, lucrurile urmau să se schimbe. Poate că avea să se simtă mai puțin ca o pradă și mai mult ca un prădător. Era ceva în zâmbetul fiicei sale, o abilitate căreia nu putea să-i dea nume. Era zâmbetul unei fete care aștepta momentul potrivit.

– Asta e lemn de anin, zise Glen când Bea ajunsese la ei.

O luă de mână, i-o sărută cu blândețe, stând așa până când femeia și-o trase înapoi. Îl văzu aruncând o privire abdomenului ei și strâmbându-se.

Bărbatul pregătise apă fierbinte în bolul din lemn neșlefuit, dar care acum avea temperatura ambientală. Bea se puse pe vine lângă ei, își ridică tunica și își depărtă genunchii. Se stropi cu apă pe sub fustă și se spală ușor între picioare, printre pliurile făcute de pielea întinsă, pe coapsele mur-dare. Se simțea iritată, dar își dădea seama că nu suferise răni.

Agnes imită poziția și își depărtă picioarele subțiri, stropindu-se cu o apă imaginară și privind-o cu atenție pe Bea. Părea să nu își dorească să se uite la locul în care fusese bebelușul.

Agnes trecea printr-o perioadă a vârstei în care îi imita pe ceilalți. Bea observa asta la animale. Văzuse la alți copii. Dar în cazul lui Agnes, era ceva ce o dezarma. Până de curând, o înțelesese pe Agnes. În preajma vremii când frunzele își schimbă culoarea, Agnes devenise o străină pentru ea. Nu știa dacă această fisură era ceva prin care treceau părinții când venea vorba despre copiii lor, sau mamele cu fiicele lor, sau dacă era doar un fel de dificultate pe care ea și Agnes trebuiau să o suporte. Aici, lui Bea îi era greu să considere lucrurile a fi normale pentru că niciun aspect al vieții lor nu era normal. Oare Agnes se comporta firesc pentru vârsta ei, sau credea că era lup?

Agnes tocmai împlinise opt ani, dar nu știa asta. Nu mai țineau socoteala zilelor de naștere deoarece nu mai țineau socoteala zilelor

în general. Dar Bea a observat anumite semne când au ajuns prima dată aici. Pe atunci, Agnes abia împlinise cinci ani. Era aprilie în calendar. Bea a văzut violete înflorite în plimbările făcute în primele lor zile. Când revedea violetele era semnul că a mai trecut încă un an – timp în care îndurau căldura verii, observau frunzele înverzind și mai apoi tremurând în munții înzăpeziți. Zăpada se topise. A văzut violetele de patru ori de atunci. Patru zile de naștere. A notat că Agnes a împlinit opt ani într-o zi după ultima lună plină, când a văzut violetele într-un petic de iarbă aproape de ultima lor tabără. La început, când abia ajunseseră, Agnes a fost atât de grav bolnavă, încât Bea nu credea că avea să mai vadă violetele împreună cu fiica ei. Dar iată-i aici, cu Agnes țopăind pe lângă ei.

Bea se târi spre fundul peșterii mici. Din spatele unui bolovan, dintr-o gaură pe care a săpat-o cu ocazia primei dăți când și-au făcut tabăra aici, scoase o pernuță și o revistă de design și arhitectură în care a apărut unul dintre proiectele ei de decor interior. Era o revistă națională și articolul a fost un punct important al carierei ei, deși, la scurt timp după publicare, plecase în Sălbăticie. Acestea erau comorile secrete pe care le luase pe furiș din Oraș, și în loc să le care din loc în loc, riscând să fie disprețuită de ceilalți și obiectele să fie distruse de capriciile naturii, le ascundea, încălcând fără nicio jenă regulile din Manual. Când treceau prin Vale, ceea ce se întâmpla de câteva ori pe an, își scotea comorile ca să se poată simți puțin mai mult ea însăși.

Se așeză lângă Glen și își îmbrățișă perna. Apoi răsfoi paginile articolului, aducându-și aminte de alegerile făcute și de motivația din spatele lor. Aducându-și aminte cum era să aibă o casă.

– Dacă Gardienii găsesc astea, o să avem probleme, zise Glen, așa cum spunea de fiecare dată când ea își dezgropa comorile, întotdeauna foarte preocupat de reguli.

Bea se încruntă.

– Și ce o să ne facă? O să ne dea afară pentru o pernă?

– Poate, răspunse Glen și ridică din umeri.

LIBRIS | We know books

– Relaxează-te, spuse ea. Nu o să le găsească niciodată. Și am nevoie de ele. Am nevoie să-mi aduc aminte cum sunt pernele.

– Nu sunt eu o pernă suficient de bună? zise el pe un ton drăgăstos.

Bea se uită la el. Era numai piele și oase. Amândoi erau așa. Până și burta ei, din care tocmai scosese bebelușul, parcă se strânsese imediat la loc. Când ridică privirea spre el, primi un zâmbet scurt și rece. Ea dădu înțelegătoare din cap. Făcu și el la fel. Apoi căscă prefăcut, încet și cu gura larg deschisă, cu ochii la Agnes. Urmă căscatul lui Agnes, acompaniat de o întindere amplă a brațului, cu pumnul strâns.

– E o zi importantă mâine, spuse el. Începem călătoria spre Poșta de Mijloc. Și o să traversăm râul tău preferat pe drum.

– Putem să înotăm? întrebă Agnes.

– Trebuie să intrăm în el ca să putem să-l traversăm, așa că fii sigură de asta.

– Când?

– Probabil că o să ajungem acolo în câteva zile.

– Cât înseamnă câteva?

Glen ridică din umeri.

– Cinci? Șapte? Mai multe?

Agnes pufni.

– Țsta nu e un răspuns!

Glen o împinse ușor și râse.

– O să ajungem acolo când o să ajungem.

Agnes se încrunta la fel ca Bea.

– Totul e împachetat? întrebă femeia.

– Aproape tot. Nu ai de ce să-ți faci griji.

Bea strânse tare perna din poală. Era umedă și avea un miros urât, dar nu-i păsa. Își îngropă fața în ea, imaginându-și că transferă dragoste bebelușului ei. Oftă și ridică privirea.

Agnes se uita la ea. Îmbrățișa ceva ce nu exista, prefăcându-se că are și ea perna ei, sau poate propriul bebeluș, și schița același zâmbet trist pe care, fără îndoială, tocmai îl afișase Bea.

Seara agitată și plină de țipete se liniștește pe măsură ce trecea.

În tabără, câțiva dintre ceilalți membri ai Comunității încă se găseau lângă foc, dar majoritatea respira ușor în cercul în care dormea toată lumea. Bea și Glen se așezară sub pielea de elan pe care o foloseau de obicei ca așternut. Agnes se așeză la picioarele lor, ca de obicei. Mâna ei o prinse pe Bea de gleznă ca o plantă agățătoare.

– Poate că o să sosească niște pachete bune la Poștă, murmură Glen. Poate ciocolată bună sau ceva de genul.

Bea scoase un „hmmm“, dar chiar nu mai putea să mănânce astfel de lucruri fără să i se facă rău; corpul ei se opunea obișnuințelor și dorințelor din vechea lor viață.

În loc de ciocolată, își dorea în schimb ca Glen să îl menționeze pe copilul pe care tocmai îl îngropase. Sau cel puțin, asta credea că își dorește. Ce ar fi spus ea? Ce ar fi putut să spună și el să nu știe deja? Și chiar voia să vorbească despre asta? Nu, nu voia. Și el știa asta.

Se uită la Glen și văzu în lumina focului o rază de speranță pe chipul lui. Bărbatul știa că ciocolata nu reușea să aline o asemenea tulburare, dar poate că simpla menționare a ei putea să producă ceea ce se presupunea că face ciocolata. Se ghemui în brațele lui.

– Da, ar fi bună niște ciocolată, minți ea.

Peste tot în jurul lor, Bea auzea zgomotele lumii sălbatice pregătindu-se de culcare. Bufnițele buhăiau și alte vietăți urlau; umbre de zburătoare nocturne traversau cerul plin de stele. În timp ce focul de tabără mocni până se stinse, îi auzi pe ultimii membri ai Comunității care se plimbau precauți și orbiți de foc până la paturile lor pentru a se cuibări în ele. Cineva zise:

– Noapte bună tuturor.

Prin mâna ei fierbinte cu care o ținea strâns de gleznă, Bea simțea cum pulsează sângele lui Agnes. Inspira și expira în ritmul său, și asta o ajuta să se concentreze. „Am o fiică, se gândi ea, și nu am timp de meditat.“ Cineva avea nevoie de ea aici, acum. Jură să treacă peste toate, și repede. Își dorea asta. Trebuia s-o facă. Așa trăiau acum.